

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

00/5419 AKW

UITSpraak

in het geding tussen:

[appellant], wonende te [woonplaats], appellant,

en

de Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank, gedaagde.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Met ingang van 1 januari 2003 zijn de artikelen 3, 4 en 5 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen, voorzover het betreft de Sociale verzekeringsbank in werking getreden. Thans oefent gedaagde de taken en bevoegdheden uit die tot genoemde datum werden uitgeoefend door de Sociale Verzekeringsbank. In deze uitspraak wordt onder gedaagde tevens verstaan de Sociale Verzekeringsbank.

Namens appellant heeft mr. drs. P.I van Herwaarden, advocaat te Rotterdam, op daartoe bij aanvullend beroepschrift aangevoerde gronden hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 27 september 2000, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Gedaagde heeft een verweerschrift ingediend.

Naar aanleiding van vragen van de Raad heeft gedaagde bij brief van 10 april 2002 zijn verzoek om toepassing van artikel 8:29 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), ten aanzien van diverse stukken, nader toegelicht. Bij beslissing van 11 oktober 2002 heeft de Raad naar aanleiding van dit verzoek bepaald dat beperking van de kennisneming van de betreffende stukken niet gerechtvaardigd is.

Vervolgens zijn de betreffende stukken alsnog aan mr. Van Herwaarden gezonden en is de gelegenheid geboden daarop te reageren, van welke mogelijkheid geen gebruik is gemaakt.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad op 23 mei 2003, waar namens appellant is verschenen mr. Van Herwaarden, voornoemd, en waar gedaagde zich heeft doen vertegenwoordigen door mr. G.E. Eind, werkzaam bij de Sociale verzekeringsbank.

II. MOTIVERING

Appellant is [in] 1943 in Pakistan geboren en is aldaar [in] 1987 gehuwd met [naam echtgenote]. Appellant, die zich inmiddels in Nederland had gevestigd, heeft vervolgens kinderbijslag aangevraagd voor een drietal in Pakistan verblijvende kinderen die geboren zouden zijn uit een eerder huwelijk van [naam echtgenote] met [naam eerdere echtgenoot]: A. op 29 september 1978, B., op 3 december 1979 en C. op 3 januari 1984. Gedaagde heeft in

ieder geval vanaf het derde kwartaal van 1990 kinderbijslag aan appellant toegekend voor deze kinderen.

Bij besluit van 26 oktober 1995 heeft gedaagde aan appellant medegedeeld dat uit een in Pakistan ter plaatse ingesteld onderzoek is gebleken dat de geboorteaktes van de hiervoor genoemde kinderen niet door de bevoegde autoriteiten zijn afgegeven, zodat deze aktes onbevoegd zijn opgemaakt. Voorts heeft gedaagde medegedeeld dat met ingang van het derde kwartaal van 1995 kinderbijslag voor deze kinderen wordt geweigerd en dat de over het derde kwartaal van 1990 tot en met het tweede kwartaal van 1995 ten onrechte betaalde kinderbijslag tot een bedrag groot f 45.005,- (€20.422,38) van appellant wordt teruggevorderd.

Namens appellant is op 6 december 1995 bezwaar gemaakt tegen dit besluit. Tijdens de op 18 april 1996 gehouden hoorzitting is op verzoek van de gemachtigde van appellant onder meer afgesproken de behandeling van het bezwaarschrift voor zes maanden aan te houden, ten einde appellant in de gelegenheid te stellen de benodigde aktes te laten legaliseren. Nadat het dossier bij gedaagde was zoek geraakt, is de behandeling van het bezwaarschrift in oktober 1997 voortgezet. Gedaagde heeft vervolgens een nader onderzoek in Pakistan noodzakelijk geacht en heeft de gemachtigde van appellant steeds geïnformeerd over de verlenging van de termijn voor het nemen van een beslissing op bezwaar.

Bij brief van 14 december 1998 heeft gedaagde appellant geïnformeerd over de resultaten van het onderzoek in Pakistan. Gedaagde heeft kennelijk met toepassing van artikel 7:4, zesde lid, van de Awb volledige kennisneming van de rapportage omtrent dit onderzoek aan appellant onthouden. Uit dit onderzoek blijkt volgens gedaagde dat [naam echtgenote] nooit gehuwd is geweest met [naam eerdere echtgenoot] en dat appellant nooit is gescheiden van zijn eerste echtgenote. De gegevens met betrekking tot de drie hiervoor genoemde kinderen zijn volgens gedaagde onjuist en [naam echtgenote] is niet hun moeder. Namens appellant is in februari 1999 op deze conclusies gereageerd. Bij beslissing op bezwaar van 24 februari 1999, hierna: het bestreden besluit, heeft gedaagde zijn besluit van 26 oktober 1995 gehandhaafd.

De rechtbank heeft de beperking van de kennisneming van enkele stukken, waaronder de rapportages van de vertrouwensadvocaat, op grond van artikel 8:29 van de Awb gerechtvaardigd geacht. Vervolgens heeft de rechtbank het beroep van appellant, voorzover gericht tegen de weigering van kinderbijslag en de terugvordering, ongegrond verklaard, overwegende dat appellant geen betrouwbare documenten heeft overgelegd betreffende het eerdere huwelijk van [naam echtgenote] en met betrekking tot de afstamming van de kinderen, zodat niet is komen vast te staan dat sprake is van aangehuwde kinderen in de zin van de AKW. Voorts heeft de rechtbank het beroep van appellant op overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) door gedaagde verworpen, overwegende dat de beslistermijn telkenmale met instemming van dan wel op verzoek van appellant is verschoven en dat hij zich daardoor kennelijk niet in zijn belangen geschaad voelde.

Namens appellant zijn in hoger beroep grieven aangevoerd met betrekking tot het oordeel van de rechtbank omtrent de beperkte kennisneming van de rapportage van de vertrouwensadvocaat en is aangevoerd dat de rechtbank er ten onrechte vanuit is gegaan dat het primaire besluit van 26 oktober 1995 tevens een weigering van kinderbijslag vanaf het derde kwartaal van 1990 inhoudt. Voorts is aangevoerd dat niet door toedoen van appellant

ten onrechte kinderbijslag is betaald en dat de rechtbank het beroep op artikel 6 van het EVRM ten onrechte heeft verworpen.

De Raad overweegt het volgende.

Uit de beslissing van de Raad van 11 oktober 2002 volgt dat zowel het standpunt van gedaagde met betrekking tot de toepassing van artikel 7:4, zesde lid, van de Awb als dat van de rechtbank met betrekking tot artikel 8:29, derde lid, Awb niet kan worden gevolgd. Dit heeft tot gevolg dat aan appellant zowel tijdens de bezwaarprocedure als in beroep bij de rechtbank ten onrechte bepaalde informatie is onthouden, als gevolg waarvan naar het oordeel van de Raad een zodanige schending van een fundamenteel beginsel van bestuurs(proces)recht heeft plaatsgevonden, dat dit -onder gegroundverklaring van het beroepdient te leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak en het bestreden besluit. Zulks temeer nu appellant de rechtbank geen toestemming heeft gegeven als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb. De Raad heeft geen aanleiding gevonden de zaak terug te wijzen naar de rechtbank, omdat hij op grond van de hem ter beschikking staande gegevens de zaak zelf kan afdoen.

Ten aanzien van de vraag op welke kwartalen de weigering van kinderbijslag door gedaagde betrekking heeft, onderschrijft de Raad het oordeel van de rechtbank dat reeds uit de specificatie van het teruggevorderde bedrag, als vermeld in het primaire besluit van 26 oktober 1995, blijkt dat gedaagde beoogde vanaf het derde kwartaal van 1990 kinderbijslag aan appellant te weigeren. In dat besluit werd weliswaar een andere datum genoemd met ingang waarvan kinderbijslag werd geweigerd, doch gedaagde heeft de hieruit mogelijk voortvloeiende onduidelijkheid in ieder geval in het bestreden besluit hersteld door expliciet te beslissen dat vanaf het derde kwartaal van 1990 kinderbijslag wordt geweigerd.

Voorts dient de Raad te beoordelen of de weigering van kinderbijslag vanaf laatstgenoemd kwartaal in rechte stand kan houden. Ten aanzien van dit geschilpunt heeft de Raad al eerder overwogen, onder meer in de uitspraak van 23 december 1998 (RSV 99/89) gewezen in een soortgelijk geding, dat het voor de uitvoering van de AKW essentieel is dat de belanghebbende verzekerde, desverlangd, betrouwbare en valide documenten verstrekt terzake van het bestaan en de afstamming van kinderen voor wie hij aanspraak maakt op kinderbijslag. In casu heeft appellant documenten verstrekt blijkens welke de kinderen A., B. en C. zijn ingeschreven in het geboorteregister van de "Village Marjan Union Council Sehna Tehsil Kharian, District Gujrat". Uit het hiervoor vermelde onderzoek ter plaatse is naar voren gekomen dat deze documenten niet overeenstemmen met de gegevens in het genoemde register, aangezien A., B. en C. daarin niet zijn geregistreerd als kinderen van [naam echtgenote]. De Raad ziet geen reden om op deze punten aan de resultaten van het onderzoek te twijfelen en is met gedaagde van oordeel dat een en ander de weigering van kinderbijslag rechtvaardigt. Daarbij merkt de Raad nog op dat namens appellant de conclusies van de vertrouwensadvocaat niet gemotiveerd zijn betwist.

Uit het hiervoor overwogene vloeit voort dat de rechtsgrond aan de toekenning van kinderbijslag voor A., B. en C. ingaande het derde kwartaal van 1990 is ontvallen, en tevens dat geen andere conclusie kan worden getrokken dan dat het ten onrechte betalen van kinderbijslag vanaf dat kwartaal door toedoen van appellant is geschied, zodat gedaagde bevoegd moet worden geacht om van de toekenning terug te komen. Van andere gronden om die weigering met terugwerkende kracht ongeoorloofd te achten is de Raad niet gebleken.

Op grond van artikel 24 van de AKW, zoals dat artikel luidde tot 1 augustus 1996, was gedaagde voorts bevoegd te achten de ten onrechte betaalde kinderbijslag van appellant terug te vorderen, gedurende vijf jaren voorafgaande aan de zogenoemde eerste terugvorderingshandeling. De Raad stelt vast dat voorafgaande aan het primaire besluit van 26 oktober 1995 niet is gebleken van een relevante terugvorderingshandeling, zodat die brief als zodanig aangemerkt moet worden. Voorts stelt de Raad vast dat de kinderbijslag over het derde kwartaal van enig jaar in beginsel betaald wordt op of kort na 1 oktober van dat jaar. Nu gedaagde, ook desgevraagd, niet nader heeft kunnen preciseren wanneer de kinderbijslag over het derde kwartaal van 1990 aan appellant is betaald, moet naar 's Raads oordeel geconcludeerd worden dat niet aangenomen kan worden dat de kinderbijslag over dat kwartaal niet op of kort na 1 oktober is betaald. Dit betekent dat die kinderbijslag is betaald meer dan vijf jaar voorafgaand aan de eerste terugvorderings handeling, zodat gedaagde niet bevoegd is de over het derde kwartaal van 1990 betaalde kinderbijslag terug te vorderen, en de terugvordering in zoverre niet in stand kan blijven. Ten aanzien van de overige kwartalen ziet de Raad in de geschetste omstandigheden voldoende grond aanwezig om de algehele terugvordering van de ten onrechte betaalde kinderbijslag niet in rechte aantastbaar te bevinden.

Wat betreft de door appellant aan de orde gestelde behandelingsduur van het bezwaar tegen het besluit van 26 oktober 1995 stelt de Raad vast dat het door appellant op 6 december 1995 ingediende bezwaarschrift heeft geresulteerd in het bestreden besluit van 24 februari 1999. Anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat gedaagde aldus een onaanvaardbaar lange tijd heeft genomen om zijn besluitvorming over appellants bezwaren af te ronden en daarmee appellant ervan heeft afgehouden om het in artikel 6, eerste lid, van het EVRM neergelegde recht op berechting binnen een redelijke termijn te effectueren. De Raad heeft daarbij overwogen dat de zaak weliswaar enigszins complex is en dat ook namens appellant is verzocht om een (betrekkelijk lange) termijn om de vereiste documenten te kunnen verkrijgen, maar nu de zaak na die termijn meer dan één jaar in het ongereede is geraakt bij gedaagde en vervolgens eerst na enige maanden is besloten tot een nader onderzoek in Pakistan, is de Raad van oordeel dat een wezenlijk deel van de totale duur van de behandeling van het bezwaarschrift van 3 jaar en 2 maanden aan de procedurele handelwijze van gedaagde toegerekend dient te worden.

Zoals de Raad al vaker heeft overwogen, onder meer in zijn uitspraken van 7 juni 2000 en 11 april 2002 (USZ 00/202 en AB 03/92) kan een aan een bestuursorgaan toe te rekenen traagheid van besluitvorming die leidt tot strijd met artikel 6 van het EVRM, dan wel in strijd is met een nationaalrechtelijke norm, indien het gaat om de toepassing van een wettelijk voorschrift dat aan het bestuursorgaan een discretionaire ruimte laat, niet zonder gevolgen blijven. Ten aanzien van de uitoefening van een terugvorderingsbevoegdheid als hier aan de orde betekent dit dat in beginsel een zekere matiging ter compensatie van de te lange behandelingsduur is aangewezen, waarbij het primair op de weg van gedaagde ligt daaraan uitwerking te geven.

Al het voorgaande heeft tot gevolg dat de aangevallen uitspraak, voorzover daarbij appellants beroep ongegrond is verklaard, dient te worden vernietigd. Het beroep dient gegrond te worden verklaard en het daarop betrekking hebbende bestreden besluit dient eveneens te worden vernietigd. Gedaagde zal een nieuwe beslissing op bezwaar dienen te nemen met inachtneming van het hiervoor overwogene.

De Raad heeft in het voorgaande ook aanleiding gezien gedaagde te veroordelen tot betaling van de kosten die appellant in verband met het beroep en hoger beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. In beroep zijn deze kosten begroot op €805,- en in hoger beroep op €644,-.

Beslist wordt als volgt.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Vernietigt de aangevallen uitspraak, voorzover daarbij appellants beroep ongegrond is verklaard;

Verklaart het beroep gegrond, en vernietigt het bestreden besluit voorzover betrekking hebbend op de weigering en de terugvordering van kinderbijslag;

Bepaalt dat gedaagde een nieuwe beslissing op bezwaar neemt met inachtneming van het hiervoor overwogene;

Veroordeelt gedaagde in de proceskosten van appellant, in eerste aanleg tot een bedrag groot €805,- en in hoger beroep tot een bedrag groot €644,- te betalen door de Sociale verzekeringsbank;

Bepaalt dat de Sociale verzekeringsbank het door appellant gestorte griffierecht van in totaal € 104,37 (voorheen f 230,-) aan hem vergoedt.

Aldus gegeven door mr. M.M. van der Kade als voorzitter en mr. T.L. de Vries en mr. H.J. Simon als leden, in tegenwoordigheid van J.J.B. van der Putten als griffier en uitgesproken in het openbaar op 4 juli 2003.

(get.) M.M. van der Kade.

(get.) J.J.B. van der Putten.